

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντα τέσσερα και χίλια οκτακόσα
νάναι καλά ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα.

Δέκατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΑΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔτιαν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέλωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ τῶν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπὴν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μερὴ — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητὴς.
κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκαπέντε τοῦ Γεννάρη
κι' οἱ γιαιτροί μας 'στὸ ποδάρι.

Τετρακόσα πενήντα κι' ἑπτὰ
καὶ σημεῖα προόδου ἅπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, βρέ Περικλῆ, τὸ κράτος τί θὰ γίνη
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὰ πράγματ' ἂν θὰ μείνῃ.
— ἐρωτῆσθαι, Περικλῆ, καὶ γιὰ τοὺς Βουλευτὰς
ἀκούσονται 'στὴν πρόσκλησιν ν' ἀκούσουν κατ' αὐτὰς,
καὶ ἐρωτῆσθαι παντελῶς καὶ γιὰ συμβιβασμὸ
τὸν ἀξιοδίκρυτο Προϋπολογισμὸ.
— Βλέπω, καὶ μένει Φασουλῆ, πῶς εἶσαι 'στὰ μπουρίνια σου
εἶναι μεγάλ' ἡ γρουσουζιά κι' ἡ σιχασιά κι' ἡ γρίνια σου.
— Κι' ἐγὼ σακάτης, ἄρρωστος, τῆς ἐνφλουεντίας θύμα
καὶ ἐκεῖ παραπατῶ με παραπαῖον βῆμα
βλέπω τὸ Ρωμαϊκὸ κατὰκοιτο 'στὸ στῶμα
παράλυτο, με τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.
— Λόρδος τῆς χερουκλαῖς τοῦ ἀπάνω τοῦ ξαπλόνει
καὶ με τὰ περισσεύματα τὸ κατακουκουλόνει,
καὶ ἐκεῖνο τὸ φτωχὸ 'στὸ κρῦο τουρτουρίζει
καὶ γκούχ καὶ γκούχ ἀδιάκοπα τὸ στῆθος τοῦ σφυρίζει,
καὶ πρίσκονται τὰ μάτια τοῦ ἀπ' τὸ πολὺ συνάχι
καὶ στίκονται τριγύρω τοῦ οἱ Μακραθωνεμάχαι

σακάτηδες, μουφλούζηδες, ἐνφλουεντίαςισμένοι,
ξεκάλτσωτοι, ξεβράκωτοι, καραδοσταχισμένοι
Γιὰ 'δὲς κατάντια, Περικλῆ, κι' ἂν εἴμπορὸς μὴν ἀλάφης
καὶ μοιρολόγια μὴν εἰπῇς καὶ θλίβωρ μὴν γράφῃς.
Γιὰ 'δὲς κατάντια γύρω σου καὶ τὴν σαχλαμάρα
κι' ἂν εἴμπορὸς, βρέ Περικλῆ, μὴ στήσῃς μιὰ καμάρια
γιὰ νὰ περάσουν με πομπὴν καὶ με λαμπροὺς παιᾶνας
ἐκεῖνοι ποὺ μᾶς ἄργασαν τὸ δολιὸ μαζ' τορᾶσι
καὶ με γλωσσίδα Ρουσσοῦ καὶ ἐκέρωσαν καμπάνιας
πῶς Δύσεως κι' 'Ανατολῆς, θὰ γίνωμαν καμάρια.
Π. — Τί λές, μωρέ;
Φ. — Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀντικρίση τοῦ διαβόλου;
δὲν θέλω πιά γιὰ τίποτα νὰ γίνω ἐρωτᾶς, καθόλου.
Π. — Δὲν σ' ἐρωτῶ...
Φ. — Δὲν μ' ἐρωτᾷς; ... στοῦ! νὰ γαλῇς, σαλιάρη...
πρέπει, μωρέ, νὰ μ' ἐρωτᾷς...
Π. — Θέλω ἄρχισιν τὴν στήλην...
Φ. — Ἐρώτα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς...

Π.— Λοιπόν θάλλουν;
Φ.— Μπορεί...
ὁ Λόρδος ἀνυπόμονος τὴν στρουγγα καρτερεῖ,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ γίδια του γυρεύει μὲ φανάρι
κι' ἴσως κατὰ τὰς εἰκοσι νὰ φθάσουν τοῦ Γεννάρη,
κι' ἂν δὲν ἐλθοῦν 'στὰς εἰκοσι θὰ φθάσουν 'στὰς τριάντα
κι' ἂν τότε δὲν συμμαζευθοῦν δὲν θάλλουν μιὰ γιὰ πάντα.
'Ο δὲ πανεκλαμπρότατος Προϋπολογισμός,
ὁποῦ μὲ πιάνει τούρτουρας γιὰ τοῦτον καὶ σπασμός,
φωνάζουν πῶς τυπώνεται, φωνάζουν πῶς τυπώθη,
καὶ δι' αὐτοῦ θὰ πληρωθοῦν τῶν δανειστῶν οἱ πόθοι.
Μὰ κι' ἄλλο μᾶς 'ξεφύτρωσε ἀγγούρι μὲς 'στὴ μέση
καὶ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς φωνάζουν πῶς θὰ πέση,
κι' ὁ Σάουροτ καὶ Μάουροτ ἐπιτροπὴ θὰ γίνη
γιὰ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς τὰ πρέποντα νὰ κρίνη.
κι' ὡς ὅτου οἱ μηχανικοὶ τὴν γνώμη των νὰ δώσουν
θῶκουν καιρὸ κι' οἱ Βουλευταὶ νὰ συσχεθοῦν ἂν πρέπει
νὰ ξαναλθοῦν ἀπὸ δεινὰ μεγάλα νὰ μᾶς σώσουν
ἢ ν' ἀπομείνῃ ὁ Θεὸς προστάτης μας καὶ σκέπη.
Κι' ἂν ἐτοιμόρροπο κριθῇ πῶς εἶναι τὸ ταβάνι
καινούριο τότε θὰ γενῇ, διαβόλου μπεχλιθάνη,
κι' ὡς ποῦ καινούριο νὰ γενῇ μὲ τοῦτο θὰ ρεμβάζουμε
καὶ μὲ τὰ διορθώματα τῆς στέγης θὰ τυρβάζουμε,
ὁ δὲ Προϋπολογισμός ἀκόμη θὰ τυπώνεται
κι' ὁ Χάμπρ' ὁ κακορροϊζικὸς γι' αὐτὸν θὰ ξεσθερνόκεται,
ὁ Λόρδος δὲ χομογελῶν τὴν στέγην θὰ τοῦ δείχνῃ
κι' ὅλα τὰ ταβανόξυλα 'στὸν Χάμπρο θὰ τὰ ρίχνῃ.
Π.—Κι' ὁ Βασιλεὺς;
Φ.— 'Ο Βασιλεὺς τὸν Λόρδο θὰ καλέσῃ
καὶ θὰ τοῦ 'πῇ: «Μυλλόρδε μου, 'ψηλὴ λιγνὴ μου μέση,
γιατί σ' ἄρνήθ' ἡ στρουγγα σου κι' ἀκόμη δὲν ἐφάνη;»
κι' ὁ Λόρδος μὲν ὑπόκλιαι 'στὸν Βασιλεῖα θὰ κἀνῃ
καὶ θὰ φωνάξῃ «Βασιλεῖα, ἡ στρουγγα δὲν μ' ἄρνήθη,
μὰ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς εἶν' ἐτοιμο νὰ πέση,
κι' ὡς ποῦ τὰ διορθώματα νὰ γίνουν τὰ συνήθη
οἱ Βουλευταὶ τὰ νύχια των θὰ ξύνουν ἐν ἀνέσει.»
Κι' ἴσως τοῦ 'πῇ ὁ Βασιλεὺς: «Μυλλόρδε μου, ἀγάπη μου,
ποῦ σύ 'σαι καὶ παποῦτσι μου, ἐσύ 'σαι καὶ τσουράπι μου,
ὡς ποῦ νὰ στερεώσετε τὴν στέγην τῆς Βουλῆς
τὸν χρόνον τὸν πολυτίμον δὲν πρέπει νὰ τὸν χάσετε,
κι' ὅς γίνουν Κοινοβούλιον οἱ σταῦλοι τῆς Αὐλῆς
καὶ σὰς τοὺς δίνω δωρεὰν γιὰ νὰ συνεδριάσετε.»
'Ο δὲ Μυλλόρδος, Περικλῆ, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς ἀμέσως θ' ἀναγγεῖλῃ
τὴν Αὐλικὴν συμπάθειαν καὶ μεγαλοδωρίαν
κι' εὐνοίας νέας δείγματα πρὸς ὅλους θ' ἀποστείλῃ.
Καὶ θ' ἀπαντήσουν πρὸς αὐτὸν οἱ φίλοι Βουλευταὶ:
«ἡμεῖς σὲ σταῦλους, Πρόεδρε, δὲν μπαίνομε ποτέ,
τάχουρι ὅ,τι κι' ἂν εἰπῇς ἀχοῦρι πάντα μένει
κι' εἶναι 'ντροπὴ μας μὲς σ' αὐτὸ τῆς ὥρας μας νὰ χάνωμε,
ἡμεῖς μεγάλα θέλομε καὶ σοβαρὰ τεμένη,
ὁποῦ μὲ τὴν ἀξία μας ἀχοῦρια νὰ τὰ κάνωμε.»
Καὶ τώρα σύρε, Περικλῆ, καὶ κούρνιζε 'στὸ σπῆτι σου...
δὲν βλέπεις, κακορροϊζικε, πῶς τρέχ' ἡ σαχλομύτη σου,
μόνο σπουδάζεις καὶ 'ρωτᾷς τί γίνεται, τί τρέχει,
κι' ἂν δύο πάλιν κι' ἑκατὸν ὁ Μπουρλοτιέρης ἔχῃ:
τὴν ξέσκεπὴ σου δὲν κυττᾷς καὶ καλαμμένα γάμπα,
μόνο 'ρωτᾷς ἂν ὁ πολὺς Προϋπολογισμός
θὰ προσφερθῇ 'στους Βουλευτὰς μὲ πένα ἢ μὲ στάμπα
κι' ἂν θὰ κορώσ' ἡ δρᾶσις μας κι' ὁ πατριωτισμός;
Καὶ δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸν πεζῶς ἢ καὶ μὲ ρίμα
ὁποῦ κατήνητες καὶ σύ τῆς ἐνφλουέντζας θύμα,

ποῦ μιὰν νόσον ντιστεγκὲ ἀπέκτησες, βουδάλι,
ὁποῦ καὶ Τσάρους Ρωσσιῶν καὶ Βασιλεῖς προσβάλλει,
καὶ μούτρα φασκελόνοντας κυρίων Βουλευτῶν
δὲν σκύβεις 'στὴν Βασιλίσσαν, ὁποῦ τὸ πᾶν προσταῖ,
κι' ὁπότεν τρέχ' ἡ μύτη σου νὰ λὲς καθ' ἑαυτὸν:
«ἔτσι κι' ἡ μύτη κραταιῶν Αὐτοκρατόρων στᾶζει;
ὦ τζόγια ἐνφλουέντζα μου, ποῦ κόσμος ξεπατῶνει,
σύ μόνη, παμβασίλισσα, τοὺς πάντας ἐξισώνει,
κι' ἐκείνους ὅσους ἄφησε τσιτσιδὶ ὁ Σωτήρας
κι' ἐκείνους ποῦ ζεσταίνονται μὲ μαλακάς σισύρας,
κι' ἐνσκήπτεις δίχως ἔλεος σ' ὅποιον 'μπροστὰ σου ῥίπτει,
κι' ἐκείνους τὰ νεφρὰ χαλάς κι' αὐτοῦ τὰ μάτια πρὸς
ἡ φύσις, φίλε Περικλῆ, πολλάκις παρεκτρέπεται
καὶ νόσον εὐγενῇ 'μπορεῖ κι' ἕνας σκαφτιᾶς νὰ πάθῃ,
ποῦ μόλις κόψιμο κοιλιᾶς εἰς τοῦτον ἐπιτρέπεται,
ἢ κἂν ἀνεμοπύρμα ἢ κι' ἕνα καλαγκάδι.
Καὶ πρέπει νᾶσαι, Περικλῆ, κατευχαριστημένος
ποῦ μὲς 'στὰ τόσα μας καλὰ καὶ τὴν μουρλουζαρία
μιὰ τέτοια νόσον ντιστεγκὲ προσέβαλε τὸ γένος
κι' ὅλον τὸν κόσμον 'λίγωσε μὲ τὴν κοκεταρία,
καὶ συλλογίσου μοναχὸς καὶ μ' ὅλους καὶ μ' ἐμένα
πῶς τὰ κακὰ δὲν ἐρχονται 'στὸ κράτος μαζωμένα,
κι' ἡ Πρόνοια παράμερα κἄτι καλὸν φυλάττει,
μὲ μιὰν νόσον δ' ἀσθενεῖ καλύβι καὶ Παλάτι,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ἡ πλύστρα κι' ἡ Βασιλίσσα
ἐν τοῦτοις παύω, Περικλῆ, γιατί πολλά σου 'μίλησα.
Π.—Βλέπω πῶς σήμερα καλὰ δὲν εἶσαι, Φασουλῆ,
κι' ἡ λυσσασμένη γλώσσα σου πολλὰ παραλαλεῖ.
Φ.—Καθὼς ὁ Χάμλετ ἔλεγε 'στὴν κόρην 'Ορηλίαν
ἔτσι φωνάζω καὶ πρὸς σέ, τὴν κάραν τὴν γελόαν:
«Σὲ μοναστήρι πῆγαινε ὀγρήγορα, χαμάλη,
καὶ 'πὲς εἰς τὸν 'Υγούμενον κλυστήρι νὰ σοῦ βάλῃ...
Σὲ μοναστήρι' γρήγορα καὶ μὴν παιζογελᾷς
καὶ πάψε τοῦ λοιποῦ Ρωμηοὺς νὰ μᾶς γεννοβολᾷς.
'Όσοι Ρωμηοὶ 'γεννήθηκαν ὡς τώρα παραφθάνουν...
καὶ τάχ' ἂν γίνουν πρὸ πολλοὶ τί διαβόλο θὰ κάνουν;
'Εγινε 'στὰς ἡμέρας μας ὅ,τ' εἶχε γιὰ νὰ γίνη,
ὁ Λόρδος πιά τὴν ἔσκασε τὴν μπόμπα τὴν ραχδαία,
κι' εἰς ὅσους τώρα γεννηθοῦν καμμία δὲν θὰ μείνῃ
μεγάλῃ δρᾶσις ἢ μικρὴ γιὰ τὴν Με γ ἄ λ'. Ἰ δ ἔα.
Σὲ μοναστήρι' γρήγορα χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς,
γιὰ δόξαις δὲ προγονικαῖς ποτέ μιλιὰ μὴ βγάνῃς,
ἄλλοιως γιὰ τέτοιαις ἂν μοῦ 'πῇς καὶ μόνο μιὰ φορὰ
δέκα φορᾶς ἀλλοίμονο σὲ σένα, φουκαρά,
θὰ σπᾶσω τὸ κεφάλι σου μὲ κόκκαλα προγόνων
καὶ τρόπαια τῶν Πλαταιῶν καὶ πέτραις Παρθενῶν.
Π.—Κι' ἐγὼ γλαστρί, βρὲ Φασουλῆ, θὰ κάνω τὸ 'καί
νερὸ νὰ πίνουν ἀπ' αὐτὸ ἢ κόταις... Τὸν κακὸ σου...
Φ.—
σὲ μοναστήρι' γρήγορα καὶ μὴ 'ρωτᾷς καθόλου
μηδὲ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ προσφιλοῦς 'Αχόλου,
κι' ἂν ἀληθεύουν, Περικλῆ, ἐκεῖνα ὁποῦ γράφει
καινούρια δόξα καὶ τιμὴ 'στὰ κλασικὰ ἐδάφη,
ἂν ὅμως εἶναι ψέμματα, διαβόλου 'Αρλεκίνε,
κρίμα ποῦ τούταις ἢ κλεψιαῖς ἀληθιναῖς δὲν εἶναι.
Σὲ μοναστήρι' γρήγορα τοὺς τοίχους νὰ κυττᾷς
χωρὶς γιὰ τὸ περισσεῦμα τοῦ Λόρδου νὰ 'ρωτᾷς...
θερρῶ πῶς ἔνδεκα σχεδὸν τὸ βγάξῃς μιλιούνα
καὶ τὸ σαλπίζ' ἡ στρουγγα του εἰς ὅλα τὰ καντούνια...
μέτρα τὸ κομπολόγι σου καὶ διόλου μὴ σὲ μέλῃ
γιὰ τοῦ Μυλλόρδου τάληθως θαυματουργὰ κατὰστα...
ἐκεῖνος τὸ περισσεῦμα τὸ κάνει ὅσο θέλει

καὶ τὸ τετνόνει μιὰ χαρὰ σὰν νᾶναι γομαλάστιχα.
Σὲ μοναστήρι' γρήγορα κι' ἐκεῖ κλεισμένος νᾶσαι
κι' ἡ μύτη σου σὲ θυμιατοῦ λιθάνι νὰ τρυφήσῃ,
σὺ λέγω δέ, βρὲ Περικλῆ, καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι
πῶς τὸ ψωρο-Ρωμαῖκο 'στὴν ψάθα θὰ ψοφήσῃ,
βρωμὸς ὀδόντων θ' ἀκουσθῇ, καὶ 'στὸ λημέρι τοῦτο
ὁ φράγκικος ὁ βούρδουλας θὰ πέσῃ καὶ τὸ κνούτο,
καὶ τοὺς 'Εγγλέζους ἴσως 'ὄγῃς καὶ τοὺς Αὐστριακοὺς
νὰ καββαλοῦν 'στὸν σβέρκο μας μ' ἐλέγχους ξενικούς,
καὶ νὰ σοῦ λέν ἀγκοντέμ! γκοντέμ! γκικούρη μπακαλιάρε,
τοῦτο καὶ τοῦτο 'ξώδεψε, τοῦτο καὶ τοῦτο πάρε...»
καὶ νὰ κλωτσιᾷς μὲς 'στ' ἄχαμνά, καὶ νὰ κλωτσιᾷς 'στὴ ράχη,
ὡ γίγαντες μουρλουζήδες καὶ πρῶτοι χαρτομάχοι,
ποῦ 'μπρὸς σας ὅλοι φαίνονται καὶ νάνοι καὶ κοντοὶ
καὶ κάθε τόσο κάνουνε τσιφούτη πατιρντί.
Δὲν 'βλέπατε τὰ χάλια σας καὶ τῆς πολλᾶς σας ψείρας
μόνο στρατοὺς ἠθέλατε καὶ στόλων Μαύραις Μοίραις,
κι' ἐπῆνατε τὴν 'Αλεπού κι' ἐπαίξατε λουτένις
γιὰ νὰ περνᾶτε τζόβενα φυλῆς πολιτισμένης.
Τίποτα γελώντας θὰ μᾶς λέν καὶ δὲν θ' ἀκούς μιλιὰ
γιατί σὲ κάθε λόγο μας θὰ πέφτῃ βουρδουλιά,
τὸν Λόρδο δέ, ποῦ 'νόμιζε τῆς λίραις παιχιδάκια,
θὰ σοῦ τὸν κάνουνε τάλατρου καὶ μὲ τὰ κρεμμυδάκια,

κι' ἀφοῦ καλὰ μπαγλαρωθῇ τοῦ γένους ὁ Σωτήρας
θὰ δέσουν χειροπόδαρά καὶ τοὺς λοιποὺς φωστήρας,
καὶ θὰ τοὺς δώσουν καρυδιᾶς καὶ θὰ τοὺς καββαλίσουν
καὶ μιὰ καὶ δῶδ' ἐμὲς 'στὸ Δαφνὶ θὰ πᾶνε νὰ τοὺς κλείσουν.
'Ενῶ δ' οἱ τόσσοι ἀρχηγοὶ πρὸς τὸ Δαφνὶ θὰ σύρονται
θὰ τσαμπουνοῦν γιὰ Σύνταγμα καὶ θὰ διαμαρτύρωνται,
καὶ γιὰ τοὺς νόμους καὶ θεσμοὺς καθεὶς των θ' ἀλαλάζῃ
κι' ἡ βουρδουλιά: 'στὴ ράχη των θὰ πέφτουν σὰν χαλάζι.
Καὶ τότε πιά, βρὲ Περικλῆ, θὰ βλέπῃς 'στὰ σκουπίδια
τοῦ Λόρδου περισσεύματα, βαλβίδες καὶ στολίδια,
λόγους τοῦ Πίτ, τοῦ Ράλλη σκρίπ, παντιέραις Δεληγιάννη,
σπαθιά, σπαλέταις, τρικαντά, κι' ἀστουφαλῶν κρᾶνη.
Καὶ θὰ ξαναλθῇ γελαστός κι' ὁ Λόου μὲ τὸν Ροῦ
καὶ θὰ δεθῇ κι' ἡ Μοῖρα μας εἰς τὴν Κρεμμυδαροῦ,
καὶ θὰ ψαρεύουν ἀχινούς κι' ὀρεκτικαῖς μαρίδες
'Εγγλέζοι, Γάλλοι μὲν βιβάν, κι' Αὐστριακοὶ μπεκρηδες.
Σὲ μοναστήρι' γρήγορα σὰν 'Ορηλία κόρη,
προσεύχου δὲ νυχθημερὸν κι' ἀγγύπνα κι' ἐργηγορεῖ,
γιατί δὲν ξέρεις, Περικλῆ, πότε θὰ φέξ' ἡμέρα,
ποῦ τῆς Φραγκιάς ὁ βούρδουλας θὰ πέσῃ κι' ἐδῶ πέρα.
Π.—'Όρσε λοιπὸν ἀτράντακτο στηλιάρι, κακομοίρη,
γιατί μ' ἐπαρκαλύσσαξες μ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι.

Ὁ Τριχοῦπης ὁ κλεινὸς
κι' ὁ Μακρῆς ὁ Παξινός

Τ.—Καὶ σεῖς λοιπὸν ἐγίνατε μεγάλους καὶ πολὺς,
κι' ἐκ μέσης, κύριε Μακρῆ, καρδιάς σὰς συγχαίρω
ὅ,τι κοντὰ σας στέκεται σὴνόνεται 'ψηλά.
Τ.—Τοῦντι, κύριε Μακρῆ...κι' ὁ μέλλον ἀφανής
ἀπόσταν εἶναι φίλος μου κολλᾷ μεγαλειότητα,
ἐπ' ἑνὶ δευτερόλεπτον δὲν μένει ἀδρανής
Μ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ...μὰ καὶ γιὰ σὰς ἐπίσης
αὐτὸ τὸ φύλλο ἐμαθα πῶς ἔγραψε πολλὰ,

καὶ σὰς συγχαίρω, Πρόεδρε, καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσῃς...
ὅποιος κοντὰ σας στέκεται σὴνόνεται 'ψηλά.
Τ.—Τοῦντι, κύριε Μακρῆ...κι' ὁ μέλλον ἀφανής
ἀπόσταν εἶναι φίλος μου κολλᾷ μεγαλειότητα,
ἐπ' ἑνὶ δευτερόλεπτον δὲν μένει ἀδρανής
καὶ 'στὴν Εὐρώπῃ τὸν καλὸν κλεινὴν προσωπικότητα.

Πᾶς φίλος δρᾷ κι' ἐργηγορεῖ καὶ πρὸς τὴν δρᾶσιν ρέπει καὶ ὅτ' ἐν Ρεβὺ Ντιπλοματικῶν Παρισίων βλέπει τὴν θαλερὰν εἰκόνα του καὶ τὴν βιογραφίαν του κι' ἀρχίζουν ὅλοι νὰ τιμοῦν τὴν ἀφανῆ σοφίαν του. Καὶ τί θαρρεῖτε, κύριε ;... ἂν εἴσθε φίλος ἄλλου θὰ ἔχραζε γραμμὴ γιὰ σᾶς ἢ πέν' αὐτοῦ τοῦ Γάλλου ; Ὡς τώρα, κύριε Μακρῇ, δὲν εἴχατε χαμπάρι πῶς εἴσθε πρῶτος σάν κι' ἐμὲ εἰς τὴν οἰκονομίαν, καὶ σήμερ' ἀγωνίζονται ποῖος νὰ σᾶς πρωτοπάρῃ, μὰ σεῖς πρὸς ἄλλον εὖνοιαν μὴ δείξετε καμμίαν.

Μ.—Θεὸς φυλάξοι, Πρόεδρε... σὺ μόνος μ' ἔχεις φίλο, μὰ τί θὰ γίνῃ ὅσους Παξοὺς σάν ὁὐν αὐτὸ τὸ φύλλο !... καλέ, θὰ ποῦν οἱ Παξινοί, ὁ Πίπης εἶν' ἐκεῖνος ; καλέ καὶ τοῦτος ἔγινε μὲ τὸν Μυλλόρδο φίλος.

Τ.—Ἐξαίρετος τιμὴ γιὰ σᾶς κι' ἀξία πρώτου φίλου νὰ στέκεσθ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς μ' ἐμένα παραλλήλου.

Μ.—Ἐκεῖ ποῦ γράφουνε γιὰ σᾶς νὰ γράφουν καὶ γιὰ μένα ; αὐτὸς ὁ Γάλλος, Πρόεδρε, θὰ τᾶχῃ σάν χαμένα... τί διάβολο τοῦ κάπνισε μὲ σᾶς νὰ μ' ἐπαινέσῃ ; αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔμπορεῖ ὁ νοῦς μου νὰ χωρέσῃ, καὶ κἀθ' ἑχθρὸς μου Παξινὸς καὶ φίλος θ' ἀπορήσῃ πῶς τέτοιο θαῦμα γίνηκε, καὶ μέσα ὅτ' ἐν Παρίσι πέρνει καὶ δὶν' ἡ φάτσα μου μὲ τὴν ὀδική σας φάτσα σάν νὰ βαστᾷ κι' ἡ σκούφια μου ἀπὸ Μυλλόρδων ράτσα.

Τ.—Ἀφοῦ ἐγὼ τὸ δέχομαι δὲν πρέπει νὰ πειραζεσθε καὶ μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀδίκως νὰ κουράζεσθε, ἄλλως τε σεῖς ἀξίζετε καὶ μὲ τὸ παραπάνω χωρὶς ἐπαίνους περιττοὺς καθόλου νὰ σᾶς κάνω.

Μ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἀλλ' ὅμως γιὰ νὰ ψάλλῃ αὐτὸς ὁ Γάλλος ὁ μουρλὸς ἐπαίνους καὶ γιὰ μένα, θὰ πῇ πῶς κᾶτι κρύβεται σὲ τοῦτο τὸ κεφάλι καὶ Βουλευτὴς ἀνήξερὸς δὲν εἶμαι σάν καθένα.

Ποῖος ξέρει μήπως ὅτ' ἐν Βουλῇ δὲν πρέπει νὰ σωπαίνω κι' ἂν κᾶπως ἀπὸ νοῦμερῃ κι' ἐγὼ καταλαβαίνω, κι' ἂν εἶναι καὶ γιὰ μὲ γραπτὸ καμμιὰ φορὰ νὰ δρᾶσω κι' εἰς δανεικὰ κι' ἀγύριστα καὶ σᾶς νὰ ξεπεράσω.

Τ.—Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ καὶ πάντα θὰ σημαίνετε ἐνόσω, κύριε Μακρῇ, ὅτ' ἐν δεξιᾷ μου μένετε... ἀλλὰ γιὰτί δὲν ἔγραψαν πῶς ξέρετε βιολὶ ;

Μ.—Ὅσο γιὰ τοῦτο, Πρόεδρε, μ' ἀδίκησαν πολὺ, μὰ καὶ γιὰ σᾶς δὲν ἔγραψαν—καὶ νὰ μὲ συγχωρῇτε—πῶς ξέρετε τὸν ταμπουρᾶ μὲ τέχνη νὰ βερῇτε. Καὶ τώρα σᾶς παρκαλῶ, καμπόσα φύλλα ξένα ν' ἀφίνετε καμμιὰ φορὰ νὰ γράφουν καὶ γιὰ μένα ὅτ' ἐν πείσμα κάθε τενεκὲ καὶ κάθε φωνακλᾶ, κι' ὅ,τι γιὰ μένα γράφεται σὲ σᾶς ἀντανανκλᾶ.

Τ.—Γι' αὐτὸ μὴν ἀμφισβᾶλτε, πιστεύω δὲ κι' ἀργότερα πῶς ἡ Ρεβὺ Ντιπλοματικὴ θὰ γράψῃ περισσότερα.

Ἐξ ἡμισείας καὶ πρὸς σᾶς ἀνήκουν αἱ τιμαὶ καὶ στρέφετε τὰ νῶτα σας πρὸς ἕνα κι' ἄλλον ψόγον, κι' ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ σεῖς θὰ λάμπετε μ' ἐμὲ ὅτ' ἐν Πάνθειον τὸ διεθνὲς τῶν οἰκονομολόγων.

Μ.—Πετᾶξετε γιὰ μιὰ στιγμὴ τεττέριᾳ καὶ λιμπρέτα κι' ἄς βγοῦμε ὅτ' ἐν περίπατο κι' εἰς ὁδὸν ἀλαμπρατσέτα νὰ μᾶς ἴδουν οἱ μπόσικοι καὶ μερικαῖς γαλιάνορσι καὶ νὰ φωνάζουν πῶς μᾶς ἀνά ! ὁδὸν μεγάλοι ἄνδρες, ὁδὸν τζόγικις μὲ χαρίσματα καὶ μὲ μὲν ἀλλὰ περισσῶς, ὁποῦ τοὺς ἐξουγράφισαν καὶ μέσα ὅτ' ἐν Παρίσι, ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς Παξοὺς κι' αὐτὸς Μεσολογγίτης, ἐκεῖνος Πούλις τῆς αὐγῆς κι' αὐτὸς Ἀποσπερίτης.»

Ἀς ἐβγωμε μαζὶ κι' εἰς ὁδὸν ἡμέρῃ μεσημέρι τὰ μάτιχ νὰ θαμπώσωμε τοῦ καθενὸς μιζάρη...

βαρεῖτε σεῖς τὸν ταμπουρᾶ μὲ τὸ δεξιὸ σας χέρι κι' ἐγὼ γιὰτί νὰ σᾶς βερῶ μὲ τοῦτο τὸ δοξάρι. Τιμῆσατέ με, Πρόεδρε, καθόσον εἰμπορέσατε, τὰ πρὶν ἡφλά κολλάρα σας πρὸς χάριν μου φορέσατε, κι' εἰς ὅσους μπούφους πηλαλοῦν νὰ μᾶς ἴδουν γιὰ χάρι, νὰ λέμε μὲ τὸ χωρατό, νὰ λέμε μὲ τὸ νάζι :

«μᾶς ἴδατε ἀπὸ ἔμπροστά ;... δέστε μας κι' ἀπ' ὀπίσω»

Τ.—Ἀσπλάγγων, κύριε Μακρῇ, τοὺς πάντας θὰ κτυπῶ μὲ Κατηγορητήριον θὰ τοὺς παραλυσσᾶω κι' ὅλους ὅτ' ἐν Δικαστήριον θὰ ὁῖς νὰ τοὺς εἰσάω...

Μ.—Καλὲ τί λόγος !... βέβαια... βαρεῖτε τοὺς ὅτ' αὐτὰ γιὰτί τὸ παραξίλωσαν κι' ἐπήρανε φωτιά.

Τ.—Θὰ τοὺς καθίσω ὅτ' ἐν σκαμνὶ αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους, ὁποῦ μικρὸν κι' ἀνίσχυρον οἱ δέιλαιοι μ' ἐνόμισαν... ἐκεῖνοι περιέκοψαν τῶν δανειστῶν τοὺς τόκους, αὐτοὶ τὸ πᾶν ἠθέτησαν κι' εἰς πάντα παρηνόμησαν, ἐκεῖν' οἱ φαυλεπίφραυλοι, ἐκεῖν' οἱ φαρμασῶνι χωρὶς νὰ θέλω μ' ἐσφίξαν νὰ ρίξω τὸ κανόνι.

Ἐγὼ δὲν πταίω παντελῶς γιὰ τοῦτο ἐν τιμῇ, ἀθῶρος δὲ τοῦ αἵματος τῶν δανειστῶν εἰμὶ.

Ἄν δὲ μὲ βλέπουν ἀπαθῶς τὰς ὕβρεις τῶν δεχομένων νὰ μὴ μὲ λέγουν τοῦ λοιποῦ Πομπηίου καὶ Καίσαρα καὶ πάνθηρα τῆς Ἀφρικῆς καὶ λέοντα βουγῶμενον, ἂν δὲν τοὺς κάμω νὰ σερθοῦν ἐμπρὸς μου μὲ τὰ τέσσαρα.

Ἡ πίστις ἐξ αἰτίας τῶν κατηντήσε μαϊτρέσσα καὶ πάντα ξένον καθ' ἡμῶν ὀργίζουσι ἀλιτήριον, κι' ἐλάτε, κύριε Μακρῇ, ὅτ' ἐν κάμαρά μου μέσα νὰ σχεδιάσωμε μαζὶ τὸ Κατηγορητήριον.

(Μὲ δὴ τριχιαῖς ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ προβαίνει καὶ τῆς Ρεβὺ Ντιπλοματικῆς τὰ φηγουρίνια δένει).

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν κι' ἐφέτος, μοναδικὸν καὶ τέλειον καθ' ὅλ' ἀνεξαίρετως, μὲ τὰ ταξείδια τῆς Παρὲν τὰ ὑπερωκεάνεια κι' ἄλλα πολλὰ περίφημα, περιεργὰ καὶ σπάνια.

Λόγοι τοῦ Θύμιου Καββαθᾶ Ἐκκλησιαστικοῦ, Ἀρχιμανδρίτου ρήτορος καὶ ρέκτου κληρικῶ, τοὺς διακρίνει θαλλοῦσα κι' ἀδρᾶ ρητορικὴ καὶ σφρίγγος νέου πνεύματος καὶ προοδευτικῶ.

Σὺν συνιστώμεν τὴν Ἠχώ τὴν Φιλολογικήν, ὁρατὸν περιεοῖλον ἐν Κωνσταντινουπόλει, μ' ὕλην πλουσίαν, γλαφυρὰν καὶ ψυχραγωγικήν, ποῦ βγαίνει κατὰ διὰ βιβλίου καὶ τὴν διαβάζουν ὅλοι.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει ; ποῖ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυρεφοποιούμενον, ποῖ καθεὶς λαχταρᾷ καὶ θέλει μέγα γάμπη νὰ κόψῃ χειρωνακτικῶς καὶ νεοφερμένον ; Ἀιδονοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμασόν, ὁποῦ νομίζει Ἀγγλικὸν πῶς βυρραῖς ἐργασταῖον. Ἐκεῖ μεγάλων αἰθυσῶν χρυσὴ φωταγῶσι, ἐκεῖ καὶ νῆα συλλογὴν λαμπροῦ πλουσίαν, κι' ὁμοῦ καὶ ποικιλίαν καὶ πάντα τᾶλλα εἶδη, ποῦ τὰ κτυποῦν χασκόντες καὶ Παρισιανοὶ ποῦρ, ἐκεῖνὸ δὲ τὸ μαγεῖο τῆς ποικιλίας φαλλίδι κάνει τὸν ἴσιον πρὸ κομψοῦ καὶ νεύρου τὸν καμπόρη.

Ἐκτοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστίου κοινωφῶς πολλὺς.